

Гэта была кавярня. Маленькая і звычайная, ледзь не самая танная ва ўсёй Гародні. І былі яны, студэнты-другакурснікі (нарэшце дачакаліся!). Студэнты – будучыя журналісты, такія розныя і такія падобныя адначасова. Яны, прамоклыя да ніткі, аблюбавалі непрыкметны стол. Непрыкметны, бо размешчаны за сцяною.

Шурпатая стальніца апяклася тры разы. Тры гарачыя кубкі моцнай кавы кранулі яе безабаронную паверхню. Пасля – апяклася яшчэ, але цяпер ужо гарбатай, між іншым, не менш гарчай.

Гаспадар апошняга кубку, руды Юрась, сёння зноў пацвердзіў статус “хранічнага спазняючагася”. Аго вочы ўсмешліва блукалі сярод мокрага трыа. † Драўляная ножка стала адчула побач яшчэ адну пару чалавечых ног. Цяпер яе мучылі не толькі тонкія абцасы, вострыя насы балетак і велізарныя кеды...

Размова кіпела. Ірэнін твар штохвіліны ўсё больш і больш чырванеў. Цёмныя вочы дзяўчыны ліхаманкава ззялі. Яна раптоўна спыніла ўзрушаны позірк на кубку кавы, даючы волю эмоцыям: - ...І вось такім чынам ён заяўляе: “Хачу ўступіць у секту N!” Уяўляеце?! Так і заяўляе!

Янка, самаўпэўнены жартаўнік, зайшоўся гучным, на ўсю кавярню, смехам:

- Ха-ха... Ага, у секту дурню захацелася. Пакліч яго ў маю секту! Толькі спачатку хай аддасць усе грошы, і машыну, і кватэру... Тады я з радасцю прыму ў сваю секту! Будзе маім рабом. Вывязу яго да бабулі ў вёску агарод палоць дзеля якой-небудзь істоты, якую створыць мая багатая фантазія. Ха-ха...

Ірэна адказала сумнай задуменнасцю:

- Ну, так. Фантазія ў цябе багацейшая за магната. Але... не смешна ўсё гэта. Тут ледзь не трагедыя можа стацца.

Вольга кіўнула:

- Гэта страшна. Як жа можна адмаўляцца ад рэлігіі!

- Малады чалавек адмаўляецца ад таго, што яму спрабуюць навязаць, – спакойна сказаў Янка. – Я сам неаднойчы сутыкаўся з рэлігійнымі фанатыкамі. Яны праклінаюць тых, хто ідзе супраць іх перакананняў. Па ўсіх Боскіх законах гэта найвялікшы грэх. Але з цягам часу юнацкая непакорнасць пройдзе, і пасталелыя былыя фанатыкі прыйдуць да рэлігіі і храма. - Так, – падхапіла Вольга. – Але самае жудаснае, што часам людзі адмаўляюцца не ад рэлігіі – ад ВЕРЫ! Вера патрабуе аддачы, а мы – лянiвае пакаленне, якое не хоча залежыць, дзякаваць, прасіць. А без веры няма жыцця. Нават той, хто

назвае сябе атэістам, мае ідэал, да якога імкнецца. Гэта і ёсць яго вера, таму атэістаў не існуе. У савецкія часы людзі верылі ва ўсемагутнасць партыі. Чым не секта?

- Можа, у сучаснай моладзі няма часу для веры? Галоўнай становіцца асоба. Мне здаецца, што ў будучыні застанецца мала вернікаў. Мы змяняемся, з'яўляюцца здольнасці, якіх не было раней...

- Не! Прабач, але ўсё наадварот! Цяпер, калі свет руйнуецца ў нас на вачах, людзі, самыя розныя, бачаць выратаванне выключна ў рэлігіі. Паглядзі на Гародню! Колькі новых храмаў будуюцца апошнім часам! Даўно гэтага не было. Чалавек такая істота. Ён звяртаецца да Бога толькі тады, калі цяжка. А пасля, калі ўсё ўладкуецца, людзі забываюць падзякаваць Богу... Што зробіш!..

- Ну, канешне. Той, хто адмаўляецца ад рэлігіі, часцей за ўсё думае: "Няма Бога – усё дазволена"...

- Моладзь адмаўляецца ад храма не толькі з-за гэтага. На пэўным этапе з'яўляецца дастаткова "альтэрнатыў" традыцыйнай рэлігіі...

- Зноў пра секты?!

- Не. Я не пра секты кажу, а пра тыя заняткі, якія замяняюць касцёл. Іх спіс можна скласці самастойна: адносіны з сябрамі, сустрэчы і спатканні, фэсты, спартыўныя клубы, канцэрты... Усё гэта патрабуе часу, увагі, энергіі. Малады чалавек прыстасоўваецца да свету, шукае ў ім уласнае месца. Хтосьці шукае з дапамогай рэлігіі, хтосьці – без.-----+ Бывае, чалавек губляецца, бывае – знаходзіць выйсце. Асабіста для мяне, атэіст і няверуючы маюць часовае становішча.

- Быццам быць атэістам можна толькі нейкі перыяд... Далей усё адно пачынаюцца іншыя свядомыя і падсвядомыя памкненні.

- Калі казаць грубавата, то чалавек, які пазіцыяніруе сябе як "атэіст", падаецца недавучаным. Няхай сам ставіць пытанні і шукае адказы на іх, сам памыляецца і шукае свой шлях...

Руды Юрась увесь час назіраў за мокрым трыа, слухаў... А можа, і не слухаў. Яго твар набыў выраз адчужанасці.

Вольга павярнулася да яго. Яе кароткія валасы зноў зляцелі на твар. Дзяўчына ўсміхнулася. Не, усміхнулася не вуснамі, а вачыма, як усміхалася заўжды. А пасля яна прачытала ў яго светлых вачах, прачытала так лёгка і ясна: "Калі мы адчуем поруч Любоў, Павагу і Праўду, мы будзем расці і квітнець у садзе Пана Бога. Будзем расці і квітнець у адной вялікай супольнасці. Вера аб'яднае нас".

Над шурпатай стальніцай павісла красамоўнае маўчанне. Нішто не казала больш, чым гэтае маўчанне. Кожны думаў пра тое ж, але думаў па-рознаму...

Там, за вокнамі, цямнела. І калі студэнты выйшлі з кавярні, ноч паволі краналася Гараднічанкі і Нёмана-бацькі, спускалася на зямлю, на дахі старых будынкаў і новых шматпавярховак, спускалася на вузкія гарадзенскія вулачкі, на парк Жылібера і Каложу...

Тонкія абцасы, вострыя насы балетак і велізарныя кеды беглі праз мноства калюжын, глыбокіх і не вельмі. Два высокія станы юнакоў і дзве маленькія дзявочыя постаці спяшаліся туды. Наперад. Туды, дзе далёка-далёка стройныя шпілі перакрываюць цёмна-сіняе неба. Гэта ўзвышаўся Фарны касцёл...